

AVERROIS
CORDVBENSIS
COLLIGET
LIBRI VII.

CVM QVIBVS ETIAM NVNC PRIMVM IN QVINTO
Libro impressimus translationem trium illorum tam difficilium eiusdem libri
capitum. lviij. lvij. lix. olim à IACOB MANTINO medico celeberris
mo factam. Addidimus itidem post antiquam translationem
tres illas sectiones Collectaneorum tribus Colliget libris,
Secundo scilicet, Sexto & Septimo respondententes, à
Iohanne Bruyerino Campegio elegantissime
latinitate donatas,

EIVSDEM AVERROIS COMMENTARIA IN AVICENNAE
Cantica, unà cum eiusdem Avicennae textu, in Partes, Tractatus, ac Capita
distincto, atque castigationibus Andrea Bellunensis exornato,

Eiusdem AVERROIS Tractatus de THERIACA, nunquam antea impressus.

Marci Antonij Zimarae Solutiones Contradictionum in dictis Averrois super Colliget.

ABIMERON ABYNZOAHAR.

OMNIA NVNC SVMMO STUDIO DILIGENTIAQVE EMENDATA.

Cum summi Pontificis, Gallorum Regis,
Senatusq; Veneti decretis.

VENETIIS APVD IVNTAS M D LIII.

INDEX CAPITVM,
 QVÆ IN LIBRIS COLLIGET
 CONTINENTVR.

Intius operis Proœmium, ea declarant,
 que in ipso continentur.

Quæ sit libri intentio ac doctrinæ ordo.
 Cap. 1. f. 4.

Quo pacto unusquisque liber appellatur:
 quidque in eorum unoquoque pertractatur. Cap. 2.
 f. 4.

Summa, ac Capita Primi libri.

Summa libri. De Anatomia. f. 5.
 De definitione Medicinæ, et eius distinctione. Cap. 1. f. 5.
 De anatomia Membrorum in uniuersali. Cap. 2. f. 5.
 De ossibus Capitis. Cap. 3. f. 5.
 De Dentibus, et omnibus ossibus totius corporis. Cap. 4. f. 5.
 De anatomia Venarum pulsatilium. Cap. 5. f. 6.
 De anatomia Venarum non pulsatilium. Cap. 6. f. 6.
 De anatomia Nervorum. Cap. 7. f. 7.
 De Ligamentis. Cap. 8. f. 7.
 De Chordis. Cap. 9. f. 7.
 De Corne. Cap. 10. f. 7.
 De Villis. Cap. 11. f. 7.
 De Humoribus. Cap. 12. f. 7.
 De simplicibus membris. Cap. 13. f. 7.
 De Spiritu. Cap. 14. f. 7.
 De Lacerto. Cap. 15. f. 7.
 De forma Capitis. Cap. 16. f. 7.
 De forma Oculorum. Cap. 17. f. 8.
 De forma Nasi. Cap. 18. f. 8.
 De forma Auris. Cap. 19. f. 8.
 De forma Lingue. Cap. 20. f. 8.
 De extremitate Oris. Cap. 21. f. 8.
 De anatomia totius Ventris. Cap. 22. f. 8.
 De anatomia Pulmonis, et cauiæ eius. Cap. 23. f. 8.
 De anatomia Cordis, et forma eius. Cap. 24. f. 8.
 De forma Stomachi, et Meri. Cap. 25. f. 8.
 De forma Intestinorum. Cap. 26. f. 8.
 De forma Hepatis. Cap. 27. f. 9.
 De forma Splenis. Cap. 28. f. 9.
 De forma Felle. Cap. 29. f. 9.
 De forma, et anatomia Remum. Cap. 30. f. 9.
 De forma Vesicæ. Cap. 31. f. 9.
 De anatomia Myrachi, et Zirbi. Cap. 32. f. 9.
 De anatomia Veneris, et Testicularum. Cap. 33. f. 9.
 De anatomia Manillarum. Cap. 34. f. 9.
 De anatomia Vulvæ. Cap. 35. f. 9.

Summa, ac Capita Secundi libri.

Summa libri. De Sanitate. f. 9.
 De Sanitate, et de Complexione, atque Compositione
 membrorum in uniuersali. Cap. 1. f. 9.
 De complexionibus membrorum Consimilium. Cap. 2. f. 10.
 De complexionibus membrorum Officialium. Cap. 3. f. 10.
 De Complexione temperata, et de distemperatis totius cor-
 poris. Cap. 4. f. 10.
 De Sanitate membrorum officialium, et eius speciebus. Cap.
 pnt. 5. f. 10.

De Sanitate aequaliter in membris consimilibus. C. 6. f. 11.
 De Actionibus, et Passionibus, et de Virtutibus membro-
 rum. Cap. 7. f. 11.
 De iuuamentis membrorum consimilium. Cap. 8. f. 12.
 De iuuamentis membrorum officialium, que sunt instrumen-
 ta uirtutis Nutritivæ. Cap. 9. f. 13.
 De iuuamentis membrorum officialium, que sunt instru-
 menta uirtutis Generaliæ. Cap. 10. f. 14.
 De iuuamentis membrorum officialium, que sunt instru-
 ta Sensus in generali. Cap. 11. f. 14.
 De iuuamento sili Spinæ. Cap. 12. f. 15.
 De proprio instrumento sensus Tactus. Cap. 13. f. 15.
 De iuuamento Lingue. Cap. 14. f. 15.
 De iuuamentis Oculorum, et partium suarum. Cap. 15. f. 15.
 De iuuamentis instrumentorum Auditus. Cap. 16. f. 15.
 De iuuamentis instrumentorum Odoratus. Cap. 17. f. 15.
 De iuuamentis membrorum uoluntarij Motus. C. 18. f. 15.
 De iuuamentis Anabellus, et membrorum eius. C. 19. f. 16.
 De iuuamentis Cerebri, et partium eius. Cap. 20. f. 17.
 De Somno. Cap. 21. f. 17.
 De complexione Temporum. Cap. 22. f. 18.

Summa, ac Capita Tertij libri.

Summa libri. De Aegritudinibus, et Accidētib. f. 18.
 De Aegritudinis definitione, et eius speciebus in gene-
 rali. Cap. 1. f. 18.
 De causis Aegritudinum in generali. Cap. 2. f. 19.
 De causis Aegritudinum materialium calidarum et sicca-
 rum. Cap. 3. f. 19.
 De generatione Febris cholerae sibilariæ. Cap. 4. f. 19.
 De Aegritudinibus cholericis localibus. Cap. 5. f. 19.
 De Aegritudinibus frigidis et humidis materialibus. C. 6.
 pnt. 6. f. 20.
 De causis Aegritudinum frigidarum et siccarum materia-
 lium. Cap. 7. f. 20.
 De causis Aegritudinum calidarum et humidarum materia-
 lium. Cap. 8. f. 20.
 De causis Aegritudinum compositarum materialium. Cap.
 pnt. 9. f. 20.
 De causis Aegritudinum non materialium in generali.
 Cap. 10. f. 21.
 De causis Aegritudinum immaterialium calidarum et sicca-
 rum. Cap. 11. f. 21.
 De causis Aegritudinum immaterialium frigidarum et sic-
 carum. Cap. 12. f. 21.
 De aegritudinibus membrorum officialium. Cap. 13. f. 21.
 De Continuitate, et Solutione continuitatis, et suis causis
 aequaliter. Cap. 14. f. 21.
 De causis Aegritudinum membrorum officialium. C. 15. f. 21.
 De accidentibus superuenientibus uirtuti Nutritivæ in ge-
 nerali. Cap. 16. f. 21.
 De accidētib. superuenientibus uirtuti Retentivæ. Cap.
 pnt. 17. f. 22.
 De accidētib. uirtuti Expulsivæ superuenientibus. C. 18. f. 22.
 De accidentibus superuenientibus uirtuti Attractivæ stoma-
 chi. Cap. 19. f. 22.
 De accidētib. que superueniunt uirtuti nutritivæ Inte-
 stinorum. Cap. 20. f. 22.
 De Accidētib. superuenientibus uirtutibus Hepatis. C. 21. f. 23.
 De Accidentibus superuenientibus uirtuti Digestivæ uena-
 rum. Cap. 22. f. 23.

AVERROIS CORDVBENSIS

LIBER DE MEDICINA,
QUI DICITUR COLLIGET,

Totius operis Prooemium, ea declarans,
que in ipso continentur.

Que sit libri intentio, ac doctrinæ ordo, Cap. 1.

Aliquis He-
bræa exem-
plaria hoc si
haberet, proce-
dunt.

Vando ventilata fuit
super me voluntas per
nobile præceptum ex par-
te nobilissimi domini Au-
delachi Sæpe à mirelmo
mini de Marocho, pro
consilio suorum Philo-
sophorum Auisait, &
Auenchalis, & præcep-
it mihi compilare unum
librum, in quo contine-
retur tota scientia Medi-

cinæ in Arabico, quæ affirmaret & iudicaret inten-
tiones Priorum, quæ earum essent retinendæ, & quæ di-
mittendæ tunc declinavi virtutes meas ad solum præce-
ptum, & augmentavi eas ad solum fructum, & compi-
laui istum librum vniuersalem, & vocavi nomē suum
colliget: eo quod incepti in eo ordinem doctrinæ à rebus
vniuersalibus, & ab illis procedit, quousque descendit
ad particularia, sicut fit in doctrina trium specierum
compositionum, seu quod est declaratum supra Primo
Physicorum multa secti in isto libro, quod ego primo cōsyde-
raui comprehendere vniuersales regulas huius scientiæ
& postea intendi ire ab illis ad membra sua, & ad par-
tes suas in vno alio libro, quem componam, si placebit
Deo, ideo vocavi ipsum colliget.

in prooemio.

Ordo.

Adhuc degei in or-
dine huius libri alium ordinem quam elegerint alii au-
thores in suis libris, & iste est ille ordo, quod est magis con-
ueniens in doctrina huius scientiæ. Et scias quod ali-
quis non poterit stare super finem huius libri, nec intel-
ligere maiorem partem eius, nisi ille, qui legit tantum
in Logica, quod ipse possit ad minus cognoscere modos
trium demonstrationum. Adhuc necesse est, quod ipse
sit de illis, qui vti fuerint aliquid scire in radicibus Na-
turalium scientiarum. Et si nō erit de aliquibus istorum,
non solum erit priuatus à certitudine intentionis huius
libri, & ab utilitate eius, sed eveniet ei ab eo magnum
nocuumentum, eo quod eum abominabitur & despiciet. Et
quando abominabitur illum, scias quod abominabitur ve-
ritatem huius scientiæ. Et diuisi eum in septem partes
& quilibet eius partem posui pro vno libro. Et nō ex-
pectes à me, quod ego diuidam partes suas ad numerum ca-
pitulorum, neque quod appropriem ei vnicuique capitulum
per se. In illa re vanagloriosi sunt sapientes Hispaniæ
Andalusiæ, & maior pars præteritorum authorum.

Diuisio.

sed pater Philosophiæ non vanagloriosus fuit in sa-
ciendo hoc in maiori parte librorum suorum. Et forte
quod induxit eos ad faciendum hoc, fuit debilitas dis-
cretiue scholarium. Sed ille, qui habebit virtutem dis-
cretiue sanæ, cognoscat in vnoquoque libro differen-
tias rerum primas & secundas, & diuidet vnam rem ab
alia, sicut videbitur ei magis conueniens in hora legen-
di, & qui voluerit diuidere eos ad paruas partes, vel ad
capitula, faciat, & nomen et ea, sicut vult.

4
Quo pacto unusquisque liber appellatur: quiddam
in eorum unoquoque pertractatur. Cap. 11.

Primus liber tractat de Anatomia. & nō multi-
plicabo in eo, eo quod non promitto dicere rem nou-
am in eo, quæ non sit dicta per alios auctores.
quod tamen promitto facere in alijs libris quia in eis
renouabo verba, quæ nō senserunt antiqui Medici, &
qui ante me transierunt, & probabuntur à radicibus
10 scientiarum Naturalium.

Secundus liber nominatur liber Sanitatis. In isto de-
finietur sanitas vtra definitione. Et narrabit comple-
xionem, & complexionem omnium membrorum consi-
milium & officialium. Et narrabit omnes operatio-
nes eorum, & per quam viam habent agere eorum ope-
rationes, & pati suas passiones. Et narrabit omnes spe-
cies sanitatis cuiuslibet membri per omnes causas qua-
tuor. Et narrabit omnes species virtutum corporis hu-
mani, & quid sint, & quot sint, & sicut eorum sicut
20 sententiam Arist. & Gal. breuiter. Et in isto loco cadet me-
moria disputationis super duo spermata, quod eorum
est pars embryonis, & quod nō est eius in loco ipsa sicut
embryoni, an per materiam, an per formam. Et nar-
rabit de virtute primi motoris, qui est in corpore motu
voluntario, quid est, & ubi est situs eius, an in nervo, an
in sacro. Et narrabit de motu pectoris & pulmonis,
& diuisionem, quæ occidit inter auctores priores super
sententiam Gal. & remouebit dubia. Et narrabit bre-
uiter naturam aeris temperati, & de natura quatuor tē-
pore anni, et qualis temperantia est illa, quæ est in vere.

Tertius liber dicitur liber Aegritudinum. Et ibi defi-
nietur aegritudo. Et narrat species aegritudinum simpli-
cium, & membra consimilia, & officialia. Et ponit in
vnoquoque eorum omnes quatuor causas vniuersales,
& etiam de particularibus. Et postea narrat omnes spe-
cies aegritudinum compositarum, quæ sunt in mem-
bris, & ponit causas earum secundum istam eandem
viam prædictam. Et narrat omnia accidentia, quæ su-
perueniunt super eorum operationes in diminutione,
40 aut in debilitate: & ponit causas istarum rerum prolise.
& in isto loco cadit definitio doloris, & quæ sunt cau-
sæ eius, & quot. Et hic addimus verba super sententiam
Galeni in hoc molestum necessaria. Et narrat omnia
accidentia sensuum & virtutum: & ponit causas secun-
dum sententiam Aristotelis.

Quartus liber nominatur liber Signorum. Et narrat
omnes signorum species significantium supra sanita-
tem cuiuslibet membri per se in membris consimilibus,
& officialibus ex parte operationum eorum. Et narrat
super omnes species signorum significantium super om-
nes aegritudines cuiuslibet membri per se & signa acci-
dentium eorum ex parte operationum ipsorum secun-
dum sententiam Arist. & hic cadit definitio signi. Et
narrat signa domus cuiuslibet humoris in corpore ho-
minis secundum complexionem propriam naturalem
tali corpori. Et narrat signa cuiuslibet aegritudinis, &
cuiuslibet accidentis, quæ superueniunt corpori ex cau-
sa aeris circumstantis secundum dictum Hip. Et nar-
rat viam signorum significantium super aegritudines
60 magis ex parte paruum in anticipandum, aut ex par-
te accidentium. Et narrat signa significantia super san-
nitatem, et super aegritudinem vniuersalem & particu-
larem, ex parte pulsus, & vris. Et narrat signa signifi-
cantia super aegritudines, quæ continent totum corpus,
sicut febris & similia: & dat causas earum, & incipit à
febre dicit. Et narrat omnes modos crasis, & veros &
falsos, bonos & malos, & tempora eorum, & causas earum

Coll. Auer. A. iij. rum

quantum habet
sicut cognoscit
medicorum

AVERROIS CORDVBENSIS.

TRACTATUS DE THERIACA NUNC PRIMUM IN LUCEM EDITVS.

Cur inuenta sit theriaca compositio, &
quis eius usus. Cap. I.

Hic tractat^{us}
est ab ipso
Auerrois. 7.
col. cap. 1.

Inquit magnus Medicus Auech Auerrois. Postquam deo gratias egero, dicam, quod quidam de amicis meis, cum amicos tener, me rogauit, ut eius dictis satisfacerem via experimenti, & rationis de ista medicina, de qua medici dixerunt in loco suo, quae dicta est Theriaca: & de eo, quod dixerunt de operationibus eius. Et dicam, quod causa, quae prius exstitit uelle antiquorum, ut compositio theriacam, fuit, ut sanarentur per ea accidentia mala, quae accidunt a potu venenosorum medicinarum, quomodo cumque laedant ab illis, & absque potu. & istae medicinae sunt, quae sumuntur ex animalibus, & plantis: quae si specialiter experientia perfecta nota fuerint tempore, quo legant, & fuerint imediate nota specialiter, sic & specialiter in curatione illarum: accidit tamen interdum nobis, ut non esset nobis nota, quae ex omnibus illis esset, quae corpus ingressa fuerit: & si nobis nota esset, contingit tamen, ut non esset apud nos medicina particularis nota opposita illi medicinae venenosa, ob hanc ergo causam visum est illis, qui antiquos secuti sunt, ut componerent medicamentum unum ex medicinis simplicibus: ut per hoc opponeretur ex qualibet ipsarum quilibet ex venenis: & ut ex illo opponeretur quilibet veneno, siue sit nobis scitum particulariter, siue non: & apud nos sit medicina nobis nota particularis opposita illi, aut non. Et illud quidem, quod incitauit uelle eorum, est, quoniam curatione hoc modo facilius est & medico, & infirmo. Utilitas autem, quae ex hoc consequitur medicus, est: quoniam postquam id habuerit, non oportet inquirere de causa particulari aegritudinis: tollitur ergo de labore quantitas magna: quoniam quicquid consequitur ex rectitudine curationis, & casualiter sui operis, non est nisi ex cognitione causae. Et hoc quidem est unum ex magnis fundamentis in medicina. Et quod ista sit ex magnis utilitatibus inueniens in theriaca, communitur est per se notum. Sed utilitas, quae ex compositione theriacae prouenit quo ad medicum, & infirmum, est, quoniam si medicus cognoscit particularis aegritudinis causam, non tamen est apud eum parata medicina propria singularis illi tempore, quo auxiliabatur egro: & cum prolongatur terminus in inueniendo illa, mouetur interim eger, ergo haec sunt triaumenta theriacae simul, de quibus nullus dubitat. Et postea quaram si operatio medicorum, quae est dicta theriaca, est efficax in qualibet ex medicinis venenosus, si detur in quantitate medicorum propria illi veneno, an virtus eius sit aequalis, an fortior, an debilior ea, & hoc quidem indiget studio subditi, profundo multum. Et res, quae ad hoc nos commouet, est, quoniam possibile est, quod aliquae ex medicinis propriis, & specialibus alicui aegritudini, ex quibus composita est theriaca, permittentur ab aliquibus alijs ab ipsis: quare debilitata sit virtus medicinarum, quae erat specialis illi aegritudini, & non curet per hanc causam. Amplius id, quod ex medicinis singularibus proprijs ingreditur theriacam, est pars modi-

ca. Et propterea dixerunt quidam medicorum, quod si tu ponas in hoc medicamine quantitatem modicam, medicinae propriae, huic accidenti non confert sui quantitate, minus confert theriaca, si de ea administratur modica quantitas, quae est composita ex contrarijs debilitantibus virtutem medicinae propriae illi accidenti: nam si accipias ex illis quilibet per se, non proderit ex sui paucitate, quomodo ergo proderit theriaca, quae ex contrarijs est composita? Dicimus ergo ex hoc, quod in qualibet quantitate ex minimis partibus theriacae inuenies omnes species virtutum medicinarum singularium, quae ipsius summam ingrediuntur, scilicet in qualibet parte eius, inuenies, verbi gratia, virtutem opij & culforbii, & aliarum medicinarum, ex quibus est ipsa compositio, sicut est inuenitum in qualibet parte potui calor, sapor, & odor: sicut sunt inuenta quatuor elementa in quolibet composito ex eis: quoniam esse elementorum istorum, quando sunt in via mixtionis, & ipsorum virtutes in his, quae sunt composita ex eis, videntur esse debiliores virtutibus ipsorum extra mixtionem, tunc, si res theriacae se habet, sicut est dictum, videtur quod omnes medicinae, ex quibus ipsa compositur, sint in qualibet parte eius, & quod debiliores sint in ea quolibet ipsarum, quam extra eam: & crederetur ex hoc, quod virtus theriacae esset debilior in qualibet ex aegritudinibus simplicibus virtute medicinae singularis propriae illi aegritudini. Sed hoc creditibile est falsum: quoniam est manifestum, & declaratum medicis, quod theriaca curat fortes aegritudines, & de experimento theriacae est res, quae non verificatur de alijs compositis, nisi partim & raro. Quod autem inueniatur in composito virtus maior virtute singulari, declarabitur. Inuenitur enim, quod generatur ex terra & aqua res durior, & grauior quolibet metallo: & est istud plurimum: & iterum inuenies in igne ignem fortioris calcinationis, quam sit ignis in sphaera sua: sicut in ferro ignis. Verum res theriacae, quae sic est, non est scita nisi via experimenti, non per viam rationis. Et possibile est, quod sit haec in aliqua ex medicinis singularibus theriacae, praeter quod sit in omnibus earum, scilicet quod aliquid sit fortius eius virtus, quam virtus medicinarum, ex quibus virtus est composita. Et per hoc dicam, siue sit ista, siue non, non est dubium, quod theriaca prodest contra venena: & videtur est, quod sit potius sui mensuram propriam, vel congruam speciei veneni: & quod etiam sit sui mensuram fortitudinis, & debilitatis eius: & istae quidem mensurae non sunt nota per viam rationis, sed non nisi experimento. Et iam quidem hoc scripserunt antiqui in libris suis. Nunc autem dicam in hoc, quod est creditibile, & rationi propinquum: & prima causa, propter quam inuenta fuit theriaca, fuit ut curaretur per ipsam nocumenta venenorum, quae sunt in animalibus, sicut in laceris, & cane rabido, & venenorum, quae inuenta sunt in plantis: sed non confert ei, quod dicitur abrois, i. mapello. Sed suauitatem eius, quod est in aegritudinibus, & peccatis, confert aegritudinibus generatis ex humoribus corruptis complexione, & forma corporis, sicut malitiae humorum, ex quibus fit lepra, & malitiae complexionis, quae adaequatur ex parate: & confert apoplexie, motu, & epilepsiae, & ventositati generatae in corpore hominis ex superfluitatibus naturam egredientibus, non omni tamen ventositati, sed illi tantum, quae est, sicut illa, ex qua generatur dolor colicus, & dolor stomachi violentus: & quae istae aegritudines factae sunt ex melancholia existente in sine malitiae, et flegmate, quod multum elongat a flegmate naturalis aegritudinibus, quae factae sunt ex flegmate & melancholia non existentibus multum extra rem naturalem, si confert theriaca, vel non, ad hoc inquirendum studium est necessarium durum multum. Et hoc quidem dicimus propterea, quia concordant omnia in

Bohile.

oluerit sicut in dicitur
Theriacam.

Dubium.

Colliget S theriaca

I N D E X

De lepra, cap. xii.	175	Liber tertius continet tractatus tres, quorum tractatuū primus continet capitula tredecim.	179
De cadar & de feleg, cap. xiii.	176	De febribus ephemeris, cap. i.	179
De feleg, i. de paraliſi in particulari, cap. xiiij.	176	De febre cholericā ſeu tertiana, cap. ij.	179
De ſpalmo, cap. xv.	177	De febre quotidiana phlegmatica, cap. iij.	179
De pulſatione, cap. xvi.	177	De ſanguinea febre, cap. iij.	179
De ſaltu, cap. xvij.	177	De melancholica febre, cap. v.	179
De tremore, cap. xvijij.	177	De febre quæ ſit ex cholera vitellina praſina aut erupitioſa, cap. vi.	180
De aſſo ab, qui latine dicuntur pedoſcelli, cap. xix.	177	De cura febris tertianæ non purg, quæ ſit ex cholera mixta phlegmati, cap. vij.	180
De vena quæ dicitur mediana, et eſt egritudo quæ pro maiori parte acciſit nigriſ, cap. xx.	177	De febribus compoſitis, cap. vij.	180
De venne qui oritur ſub cuti, & de cõbuſtione ipſius, cap. xxi.	177	De ſignis febris tertianæ, cap. ix.	180
De vermibus qui oriuntur in inteſtinis, cap. xxii.	177	De ſignis febris ſanguinæ, cap. x.	180
De cucurbitinis, cap. xxiiij.	177	De ſignis febris quotidianæ, cap. xi.	180
De vermibus minutis & parvis qui oriuntur in inferiori parte inteſtinorum, cap. xxv.	177	De ſignis febris quartanæ, cap. xij.	180
De variicibus, cap. xxv.	177	De febra hectica & ſignis & cura eiſ, cap. xiiij.	180
De elefantia, cap. xxvi.	177	Tractatus ſecundus. de criſi & eſt continens capitula duo.	181
De cancro, cap. xxvij.	177	De diebus creticis, cap. i.	181
De doloribus iuncturatum, cap. xxvij.	177	De ſignis & accidentibus ipſius, criſis, cap. ij.	181
De dolore qui ſit in ſubſtantia inteſtini, cap. xxix.	178	Tractatus tertius. de epidemia & continet capitula quatuor.	181
De dolore qui ſit ex labore & fatigatione, cap. xxx.	178	De epidemia quæ provenit ex corruptione aeris, cap. i.	181
De podagra quæ arabice dicitur anancras, cap. xxxi.	178	De epidemia quæ puenit ex aqua putrida & fetida, ca. ii.	182
De ſciſſuris quæ accidunt manibus et pedibus & alijs membris, cap. xxxij.	178	De ſquinantia & diſlocatione ſpõdiliũ colli cœniente ex quadam corruptione aeris, cap. iij.	182
De ægritudinibus vnguium, cap. xxxiiij.	178	De cura ſeu præſervatione à periculo male aqũ, ca. iij.	182
De ſciantia, cap. xxxiiij.	178		
De doloribus hipocundriorum, cap. xxxv.	178		
De apoſtemaibus quæ ſunt ſub ſparala dextra vel ſiniſtra, & eſt inteſ profundum apoſtema, ca. xxxvi.	178		
De apoſtemaibus quæ dicuntur doggã, cap. xxxviij.	178		

Finis Tabulæ.

R E G I S T R V M

A B C D E F G H I K L M N O P Q R S T V X Y Z A A.

Ombes quaterniones, præter R Quinternionem, Et S duernionem, AA vero Ternionem.

Venetijs apud hæredes Lucaantonij Iuntæ.
Anno Domini M D L I I I.